

Är "slang" ett ord för filosofer?

Alice Damirjian

1. Introduktion

Slang är något vi stöter på dagligen. Slang finns i vårt eget språkbruk, våra vänners, våra grannars, våra barns, våra kollegors och alla andras. Vi stöter på det när någon säger att de ska skynda sig till *tuben*, när någon säger att de måste *gitta* eller när någon ber oss *upvota* deras inlägg på sociala medier. Det saknas dock i dagsläget systematisk filosofisk analys av språkfenomenet. Explicita skäl till varför det förhåller sig så saknas, men det är förhållandevis lätt att spekulera kring varför filosofer har underlåtit att studera slang. Trots att vi till vardags använder begreppet "slang" flitigt för att karaktärisera vissa uttryck och sätt att tala på är fenomenet svårfångat. Slang är både ständigt i förändring men också svårt att avgränsa från relaterade språkfenomen såsom *jar-gong*, *dialekt* och vanligt *talspråk*. Slang har samtidigt en förmåga att passera obemärkt när man är kompetent med den slang som används och att gå en över huvudet när man inte är kompetent med den slang som används. När vi talar om slang verkar vi även syfta på strikt taget olika saker: vi talar ibland om slang som en *kvalitet* vissa uttryck har (eller tillskrivs) när de används i vissa typer av kontexter, men ibland talar vi om slang som en *klass* av uttryck som antingen har uppstått genom en viss typ av process och/eller besitter vissa typer av egenskaper. Sammantaget kan det från dessa faktorer vara lätt att sluta sig till att slang utgör ett allt för illa avgränsat fenomen för att det ska kunna utgöra ett lämpligt studieobjekt för filosofer. Kanske vore det bäst att helt enkelt deklarerat att "slang" inte är ett ord för filosofer och med det mena att det inte finns någon nytta för filosofer att teoretisera kring eller försöka definiera vad slang är.

Syftet med den här texten är att argumentera för att så inte är fallet. Slang utgör både ett lämpligt och intressant studieobjekt för filosofer, och det faktum att fenomenet i dagsläget är illa avgränsat behöver inte betyda att det inte *går* att avgränsa. För att driva den här tesen kommer jag först att kort redogöra för hur diskussionen om slang har sett ut bland lingvister och ordboksförfattare under de senaste 50 åren, för att

sedan vaska fram ett antal frågor som står i behov av filosofisk analys. Dessa frågor, kommer jag också att argumentera för, är både lämpliga för filosofer att sysselsätta sig med och intressanta ur ett språkfilosofiskt perspektiv.

2. Hur "slang" blev ett ord för lingvister

För snart 50 år sedan ställde Bethany Dumas och Jonathan Lighter frågan *Är "slang" ett ord för lingvister?* (Dumas och Lighter 1978). Frågan var varken retoriskt ställd eller menad som lätt att besvara. Lingvister och ordboksförfattare hade visat sig inkapabla att enas om vad slang är, och trots att många försökt beskriva fenomenet verkade få förmå att formulera en faktisk definition av slang. Vad man i stället kunde finna i litteraturen var olika typer av värdeladdade karaktäriseringar av slang. Slang kunde beskrivas som en typ av poesi (Hayakawa 1941, Whitman 1885), men också som meningslöst och fattigt språk (Foerster och Steadman 1941). Slang kunde beskrivas som en sjukdom bland folket (Genung 1893), som en simpel funktion av tiden (Gleason 1961), men också liknas vid levande metaforer som reflekterar människors behov av förnyelse och nya sätt att uttrycka sig på (Rapoport 1975). Dumas och Lighters fråga var alltså uppriktigt ställd; kanske var det dags för lingvister att kasta in handduken och acceptera att slang inte går att definiera, och att "slang" således är en term som enbart kan vara av nytta för icke-specialister. Som tur är, åtminstone för de akademiker som fascinerats av slang, valde Dumas och Lighter ändå att argumentera för att "slang" *är* ett ord för lingvister, men endast om vi begränsar vår användning av ordet till att beteckna en viss avgränsad mängd språkliga uttryck. De uttryck som Dumas och Lighter ansåg lämpliga att beteckna som slang är de som uppfyller minst två av dessa fyra kriterier:

- i. Uttryckets förekomst sänker värdigheten av formell text eller tal på ett anmärkningsvärt sätt, åtminstone för en stund.
- ii. Användning av uttrycket implicerar en speciell bekantskap med uttryckets referent, eller med den klass personer som har sådan bekantskap och använder uttrycket, där "speciell bekantskap" oftast innefattar ett förakt för det konventionellt accepterade och högakade, eller en stark association med det majoritetssamhället finner opassande eller oacceptabelt.

- iii. Det är tabubelagt att använda uttrycket i konversationer med personer av högre social status. (Detta är menat att i synnerhet omfatta termer för sex, könsorgan och avföring som inte ingår i det medicinska fackordförrådet.)
- iv. Uttrycket används som substitut för en etablerad konventionell synonym, framför allt för att (a) skydda talaren från obehag som uppstår vid användning av den konventionella synonymen, eller (b) skydda talaren från obehag eller irritation som medförs av att behöva formulera sig mer ingående (där detta ibland sker på bekostnad av åhöraren).

För att ta några exempel uppfyller rimligtvis *skit* (i bemärkelsen 'mycket dåligt') kriterierna (i) och (iii):

- (1) Jag är mycket intresserad av möjligheten att arbeta för ert företag eftersom min nuvarande arbetsgivare är *skit*.

Kuk (i bemärkelsen 'penis') uppfyller (i) och (iii) samt möjligtvis (iv.a):

- (2) Ärade domstolsledamöter, min klient menar att den åtalade visade sin *kuk* i damernas omklädningsrum.

Fräs (i bemärkelsen 'kokain') uppfyller åtminstone (i) och (ii) samt möjligtvis (iv.a):

- (3) Under eftermiddagen arresterades två män misstänkta för att ha sålt *fräs* till ungdomar.

Tuben (i bemärkelsen 'tunnelbanan') uppfyller (i) och (ii) samt möjligtvis (iv.b):

- (4) Jag tackar så mycket för ett produktivt möte, men nu måste jag skynda mig till *tuben*.

Uppvota (i bemärkelsen 'att trycka på en ikon, oftast en uppåtriktad pil, för att öka ett inläggs synlighet på en hemsida') samt *gitta* (i bemärkelsen 'avlägsna sig') kan båda sägas uppfylla (i) och (ii):

- (5) Jag skulle verkligen uppskatta om ni ville *uppvota* mitt senaste inlägg.
- (6) Jag hade gärna stannat längre, men nu måste jag *gitta*.

Det som gör slang speciellt, menade Dumas och Lighter, är dess obestridliga avsaknad av värdighet samt utbredda användning inom en el-

ler flera sociala grupper för att trotsa sociala och språkliga konventioner. Med dessa kriterier ska vi också på ett mer systematiskt sätt kunna identifiera vilka uttryck som utgör slang. Kriterierna ska också hjälpa oss att särskilja slang från andra typer av språkliga fenomen, såsom dialekt, jargong och talspråk. Språkliga uttryck som tillhör någon av dessa andra kategorier kommer enligt Dumas och Lighter enbart att uppfylla ett av deras kriterier. För att spekulera något verkar det rimligt att tänka sig att jargong enbart uppfyller (iv.b), medan dialekt uppfyller något liknande (ii) och talspråk enbart (i).

Med sin artikel blåste Dumas och Lighter nytt liv i den lingvistiska debatten om slang, och deras tillvägagångssätt har diskuterats utförligt. Dumas och Lighters antaganden och kriterier har också mött en hel del, i det stora hela konstruktiv, kritik.

Jonathon Green (2016) och Michael Adams (2009) har båda argumenterat för att Dumas och Lighter inte tar tillräcklig hänsyn till det faktum att slang användning har som en av sina primära funktioner att skapa och underhålla relationer inom och mellan grupper. Slang användning utgör inte enbart ett medel för att utmana majoritetssamhället och standardspråket, det utgör också ett medel för själv- och gruppidentifikation. Adams argumenterar på basis av denna observation för att slang inte bara bör beskrivas som ett språkligt fenomen, utan också som en språklig *praktik* rotad i diverse sociala behov och beteenden. Green menar att slang kan liknas vid en uniform: med rätt uniform beviljas vi tillträde till miljöer vi annars inte hade haft tillgång till, och på samma sätt beviljas vi med rätt slang tillträde till sammanhang och grupper vi annars hade varit exkluderade ifrån.

Connie Eble (1996) använder en likande metafor när hon beskriver slang som en språklig motpart till mode. Likt det senaste modet måste slang enligt Eble vara nytt, tilltalande och ha förmågan att snabbt accepteras av en relevant målgrupp. Eble menar också, i likhet med Adams och Green, att slang bör studeras och definieras med utgångspunkt i dess sociala funktioner. Slang har enligt Eble tre primära funktioner:

- v. Slang förändrar diskursnivån till mer informell.
- vi. Slang identifierar medlemmar i en grupp.
- vii. Slang motsätter sig en etablerad auktoritet.

Julie Coleman (2012) instämmer med Eble, men argumenterar också för att *slang-het* inte är något som individuella uttryck besitter. Vad Cole-

man menar med detta är att det inte kommer vara möjligt att på goda grunder klassificera ett visst uttryck som slang utan att veta (a) vem som talade, (b) vem eller vilka som adresserades, (c) när yttrandet gjordes, (d) var yttrandet gjordes och (e) vad talaren menade att kommunicera. Alltså, ett och samma uttryck kan vara slang när en viss person använder det eller ett enkelt vardagsuttryck när det används av någon annan, vilket beror på den specifika yttrandekontexten. Slang är därmed inte att betrakta som en *klass* av uttryck med en viss uppsättning funktioner, utan som en *kvalitet* ett visst uttryck kan besitta då det används med vissa funktioner.

Trots kvarstående oenigheter är det från detta axplock ur den språkvetenskapliga diskussionen möjligt att konstatera att lingvister och ordboks författare nu börjar närma sig någon slags konsensus vad gäller vilka funktioner som är karakteristiska för slang. Detta är tydligt i antologin *Global English Slang* (2014), i vilken de nitton experter som bidragit till antologin enas om följande definition av slang (s. 7, min övers.):

Slang är informellt och icke-tekniskt språk som ofta ter sig nytt för talaren/åhöraren och som utmanar någon social eller språklig norm. Användning av slang implicerar också delaktighet i något eller några värdeomdömen och kan på så vis spela en performativ roll genom att definiera användarens personliga identitet eller grupp tillhörighet.

3. Varför "slang" är ett ord för filosofer

Det är nu rimligt att fråga sig: Är "slang" ett ord för filosofer? För den som söker efter filosofisk litteratur på ämnet *slang* på de etablerade plattformarna väntar besvikelse. Trots att relaterade fenomen har diskuterats mer eller mindre utförligt, till exempel *skymford* (eng. *slurs*) och andra typer av språkliga fenomen som anses ha förmågan att kommunicera grupp tillhörighet, saknas omfattande filosofisk analys av just slang. Med detta i åtanke, samt de omständigheter som nämndes i introduktionen, är det möjligtvis lätt att tänka sig att filosofisk analys av slang inte skulle fylla något intressant syfte. Kanske vore det helt enkelt mer fördelaktigt att fortsätta fokusera på dessa andra, bättre avgränsade, fenomen? Samtidigt är det värt att fråga sig: Om lingvister anser det möjligt att teoretisera kring slang som ett unikt språkligt fenomen med vissa distinkta egenskaper och/eller funktioner, varför skulle det då inte vara möjligt för filosofer att göra detsamma? Vidare, givet att lingvister faktiskt studerar slang, bör inte filosofer också göra det? Utan konkreta

skäl för att acceptera det motsatta bör svaret på den senare frågan vara jakande. I det som återstår av den här texten kommer jag fortsatt att argumentera för att "slang" *är* ett ord för filosofer genom att lista en rad frågor som lämpar sig för filosofisk analys. Nyttan för filosofer med att sysselsätta sig med dessa frågor kommer också att specificeras.

Som visat i det föregående är det i princip obestritt att slang har åtminstone dessa tre karaktärsdrag:

- viii. Slang är informellt språk eller språk som ändrar diskursnivån till mer informell.
- ix. Slang är normbrytande eller utmanar någon social eller språklig norm.
- x. Slang kommunicerar grupptillhörighet eller delaktighet i ett värdeomdöme.

Såsom i *Global English Slang* är det inte heller ovanligt att dessa tre karaktärsdrag antas definiera slang. Det är fortfarande en öppen fråga huruvida slang bör betraktas som en *klass* av uttryck eller som en *kvalitet* vi tillskriver uttryck, men det är samtidigt inte självklart att det ena utesluter det andra. Vilken typ av karakterisering som är lämplig kommer bero på hur dessa karaktärsdrag bäst analyseras. Vi bör ställa oss följande frågor:

- *Vad utgör informellt språk, och på vilket sätt förändrar slang diskursnivån till mer informell?*
- *Vad utgör normbrytande språk, och på vilket sätt utmanar slang sociala och språkliga normer?*
- *Genom vilka språkliga och sociala mekanismer kommunicerar slang grupptillhörighet eller delaktighet i något värdeomdöme?*

Att dessa tre frågor lämpar sig för filosofisk analys bör inte kräva någon vidare motivation. Låt oss ta ett exempel: *gitta* är ett så nära paradigmatiskt exempel på slang man kan hitta; uttrycket är onekligen informellt, det utgör inte en del av standardspråket, och vidare kan användning av uttrycket rimligtvis antas kommunicera någon form av grupptillhörighet i och med dess starka association till unga Stockholmsförortsbornas språkbruk.

När vi sedan frågar oss vad det innebär för ett uttryck såsom *gitta* att vara informellt är detta givetvis en språkfilosofisk fråga. Ett sätt att

besvara frågan vore att hävda att formellt språk följer vissa normer, och att slanganvändning utgör ett brott mot detta regelverk (stämmer detta bör man dock fråga sig huruvida det fortfarande är lämpligt att särskilja (viii) och (ix) ovan). Kanske handlar det i stället om att slang ingår i ett visst informellt *register*, och således bara är lämpligt att använda i informella kontexter? Termen *register* används ofta bland lingvister för att beteckna olika *varianter* inom ett visst språk, både i tal och skrift, där dessa varianter har olika användningsområden. För att ta ett exempel skulle stavningen ”dom” tillhöra ett annat register än ”de” och ”dem”, där varianten ”dom” är mer lämplig i informella kontexter och således tillhör det informella registret. Intressant nog är det inte ovanligt att slang anses utgöra ett eget register, men huruvida detta är lämpligt bör diskuteras. Individuella slanguttryck är lämpliga i olika typer av kontexter, och till skillnad från exempelvis *barnspråk* som är lämpligt i alla kontexter där barn deltar i konversationen, verkar det inte finnas någon typ av kontext sådan att *slang* (i en generell bemärkelse) är lämpligt den kontexten.

När vi vidare frågar oss på vilket sätt användning av uttrycket *gitta* skulle vara normbrytande är det också en filosofisk fråga. Olikt uttrycket *kuk* är användning av *gitta* inte tabubelagt i Dumas och Lighters bemärkelse. Är det då tillräckligt att ett uttryck inte ingår i standardspråket för att användning av det ska anses som normbrytande? Eble (1996) har inflytelserikt argumenterat för att slang, på en rent språklig nivå, inte skiljer sig på något anmärkningsvärt sätt från standardspråket. Hon hävdar också att nytt slang uppstår genom i stort sätt samma processer som nya ord i standardspråket – framför allt genom att redan existerande uttryck tilldelas en ny mening, att delar av redan existerande uttryck sätts ihop på nya sätt eller att talare lånar uttryck från andra språk och dialekter. Användning av helt all dagliga nyord som ännu inte blivit en del av standarden brukar dock inte betraktas som normbrytande, så vad, om något, skulle i så fall skilja slang från nyord?

Ett möjligt svar skulle vara att bildandet av slang drivs på av andra motivationer än bildandet av nyord och att slang till följd av det är normbrytande. Ofta anses den drivande faktorn bakom språkutveckling vara ett behov av att underlätta kommunikation, och slang har onekligen inte som primär funktion att underlätta kommunikation eller utbytet av information (även om slang kan ha den funktionen). Vid tiden då Green (2016) skrev sin introduktion till slang existerade det fler än 2 000 rapporterade slanguttryck för att vara berusad. Anledningen till varför

det uppstått så många olika sätt att uttrycka 'är berusad' kan knappast förklaras med hänvisning till ett behov av att underlätta kommunikation. I den lingvistiska litteraturen diskuteras framför allt tre drivande faktorer: det dubbelsidiga sociala behovet av att både passa in och sticka ut, viljan att utmana etablerade sociala eller språkliga normer samt behovet av hemlighetsmakeri (där denna tredje faktor är tänkt att till stor del förklara den ständiga strömmen av nya slangord för alkohol, droger och droganvändning). Att slang skulle avvika i motivationen bakom dess bildande förklarar dock inte hur användning av ett redan etablerat slanguttryck skulle vara normbrytande enbart i kraft av att det inte ingår i standarden – i alla fall givet att vi inte antar att varje användning av ett uttryck som uppstått genom en sådan process och som inte ingår i standarden utgör ett brott mot någon norm.

Coleman (2014) föreslår att slang utmanar språkliga normer genom att vara exkluderande: slanguttryck bryter mot standardspråket och kommer på så vis att hålla alla de talare som saknar kunskap om slanguttryckets användning utanför. Slang antas vidare ha förmågan att bryta mot sociala normer genom dess förmåga att kommunicera tillhörighet med värdeomdömen eller grupper som i sin tur är normbrytande. Givet Colemans förslag ter sig slutsatsen vara att slanguttryck bara är normbrytande när de används i kontexter där personer som saknar kunskap om slanguttryckets användning deltar i konversationen, eller då uttrycket signalerar tillhörighet med normbrytande grupper eller värdeomdömen. Från det skulle man kunna sluta sig till att Coleman har rätt när hon säger att ett och samma uttryck kan vara slang i vissa kontexter och i andra inte, givet att ett uttryck som *gitta* inte kommer att vara normbrytande i en kontext där alla involverade har kunskap om dess användning. En alternativ slutsats är att ett uttryck kan vara slang även om det inte är normbrytande vid varje tillfälle det används.

Att de ovan listade frågorna också är intressanta för filosofer att analysera visar sig, om inte annat, när vi ser hur de relaterar till det filosofiska studiet av språkfenomen som ligger nära slang. Liksom lingvister anser att slang har förmågan att kommunicera grupptillhörighet eller delaktighet i något värdeomdöme, anses skymford av de flesta filosofer kommunicera, genom någon typ av mekanism, delaktighet i vissa värdeomdömen (ofta rasistiska sådana) och/eller grupptillhörighet. Att utnyttja redan existerande filosofiska redskap som utvecklats inom detta fält för studiet av slang skulle vara värdefullt ur flera syn-

vinklar, inte minst eftersom det finns skäl att anta att även studiet av skymford har något att vinna på att ett sådant projekt genomförs. Slang och skymford är i högsta grad relaterade fenomen, och givet flera av de karaktäriseringar av slang som nämnts ovan är det inte utslutet att skymford utgör en typ av slang. Att jämföra de redskap som används för att analysera skymford i syfte att värdera deras lämplighet som redskap för att analysera slang skulle därmed potentiellt kunna koppla samman dessa fält på ett fördelaktigt sätt och ta vetenskapen framåt både vad gäller slang och skymford. Det ramverk som idén om *register* utgör har också plockats upp av filosofer, och har bland annat använts av Diaz-Legaspe et al. (2020) för att teoretisera kring skymford. Ramverkets användbarhet applicerat på skymford kan således utvärderas genom att studera dess lämplighet applicerat på slang, under antagandet att skymford och slang i mångt och mycket kräver liknande analyser.

Jag vill avsluta med en rad frågor som lingvister sällan lägger större vikt vid, men som språkfilosofer är i synnerhet kompetenta att behandla – frågor som rör slanguttrycks semantik. Det är vanligt bland lingvister att behandla frågan om *vad slang har för mening* som sekundär till frågan om *vad slang har för (sociala) funktioner*. Coleman påstår, till exempel, att slangords mening är mindre viktig än slangords mellanmänskliga funktion (2012, s. 97). Det har också länge varit vanligt bland både ordboksförfattare och lingvister att anta att varje slanguttryck har en etablerad konventionell synonym – man har till och med antagit att ett uttryck enbart kan klassas som slang om det existerar en sådan synonym i standardspråket. En liknande idé finns också i litteraturen om skymford (se Nunberg 2018).

Den generella idén, vad gäller slang, var länge att ett uttryck bara kan vara *icke-standard* (alltså inte ingå i standardspråket) så länge det existerar en synonym till uttrycket i standardspråket. Existerar ingen sådan synonym, tänkte man sig, är uttrycket i fråga i själva verket en del av standarden (se Adams 2009, s. 2). Frågan om vad ett slanguttryck betyder kan därmed enkelt besvaras genom att peka ut dess synonym. I den moderna litteraturen är det dock få som fortfarande håller fast vid det här antagandet. Det är i stället vanligt att tänka sig att ett slanguttrycks mening är i högsta grad beroende av dess funktioner och den kontext i vilken uttrycket används. Coleman skriver i introduktionen till *Global English Slang* att ”meningen hos individuella exempel av slang är helt beroende av kontexten” (2014, s. 2, min övers.). Green (2016) argumenterar

för att ett slanguttrycks mening måste härledas från vad vi kan *göra* med uttrycket (snarare än dess språkliga rötter). Ett slanguttrycks mening, menar Green, är således i grunden oprecis, eftersom dess användning alltid är flytande och anpassningsbar. Vi bör dock uppmärksamma att detta inte nödvändigtvis är fallet. Det finns många slanguttryck vars användning är stabil eller som har en synonym i standardspråket, två exempel är *tuben* och *fräs*. Andra slangord har närliggande synonymer, såsom *gitta*. Meningen hos dessa uttryck bör därmed inte antas vara i grunden oprecis utan vidare motivering.

Med det sagt så finns det onekligen slanguttryck vars mening är svår-fångad, såsom meningen hos *tinsessa*, ett slanguttryck som används i betydelsen 'ung kvinna som har fått sitt ego upplåst av dejting-appen Tinder', 'ung kvinna som tycker sig vara bättre än andra och avvisar unga män lättvindigt' eller 'ung kvinna som till följd av Tinder-användning anser sig själv oemotståndlig och behandlar andra illa'. Eble (1996) uppmanar oss dock att observera att detta inte är unikt för slang. Liksom när det kommer till slang, menar Eble, finns det i standardspråket många uttryck som har en precis och identifierbar mening men också många uttryck vars mening är vag eller kontextberoende. Eble argumenterar vidare för att de processer som genererar oprecist slang är desamma som de som genererar oprecisa uttryck i standardspråket, det vill säga att uttrycken har en utbredd användning och tillämpas på en svåravgränsad mängd referenter. Frågan om huruvida slanguttryck kräver en annan typ av semantisk analys än standardspråkets uttryck är således öppen och i högsta grad intressant.

Slutsats

Slang är fortsatt svårt att både avgränsa och identifiera, men lingvister och ordboksförfattare har under de senaste 50 åren utfört ett gediget arbete för att närma sig fenomenet. Den här texten har tagit de första stegen till att introducera slang som ett objekt för filosofisk analys. Detta genom att presentera den lingvistiska litteraturen för en filosofiskt inriktad publik, genom att identifiera konkreta forskningsfrågor som filosofer är kompetenta att besvara för att lyfta och komplettera den lingvistiska debatten samt genom att relatera slang till språkliga fenomen som redan har väckt filosofers intresse. "Slang", vill jag således avsluta, bör vara ett ord för både lingvister och filosofer.

Litteratur

- Adams, Michael. 2009. *Slang: The People's Poetry*. Oxford och New York: Oxford University Press.
- Coleman, Julie. 2012. *The Life of Slang*. Oxford och New York: Oxford University Press.
- Coleman, Julie, red. 2014. *Global English Slang: Methodologies and Perspectives*. London: Routledge.
- Diaz-Legaspe, Justina, Chang Liu och Robert J. Stainton. 2020. "Slurs and Register: A Case Study in Meaning Pluralism". *Mind & Language* 35, nr 2, s. 156–82.
- Dumas, Bethany K. och Jonathan Lighter. 1978. "Is *Slang* a Word for Linguists?" *American Speech* 53, nr 1, s. 5–17.
- Eble, Connie C. 1996. *Slang & Sociability: In-group Language among College Students*. Chapel Hill och London: The University of North Carolina Press.
- Foerster, Norman och John M. Steadman, Jr. 1941. *Writing and Thinking: A Handbook of Composition and Revision*. Reviderad upplaga. Boston: Houghton Mifflin.
- Genung, John F. 1893. *Outlines of Rhetoric*. Boston: Ginn.
- Gleason, Henry A., Jr. 1961. *An Introduction to Descriptive Linguistics*. York: Holt, Rinehart and Winston.
- Green, Jonathon. 2016. *Slang: A Very Short Introduction*. Oxford och New York: Oxford University Press.
- Hayakawa, Samuel I. 1941. *Language in Action*. New York: Harcourt, Brace.
- Nunberg, Geoffrey. 2018. "The Social Life of Slurs". I *New Work on Speech Acts*, red. Daniel Fogal, Daniel W. Harris och Matt Moss, s. 237–95. Oxford: Oxford University Press.
- Rapoport, Anatol. 1975. *Semantics*. New York: Thomas Y. Crowell.
- Whitman, Walt. 1885. "Slang in America". *The North American Review* 141, nr 348, s. 431–45.